

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β'.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 1 του Αυγούστου 1904

ΓΡΑΦΕΙΑ: Όδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 107

ΞΕΤΣΙΠΩΤΟΙ

«Η από της παρελθούσης Δευτέρας ενεργουμένη προκαταρκτική ένορκη επί του δικασιονομίου των διαφορών της μετ' εσέων και απαιτήσεων των βουλευτών επί των διδασκαλικών μεταβολών, υπό του Γραμματέως του Υπουργείου της Παιδείας κ. Ζαχαριάζη, έπερατώθη χθές».

«Κατόπιν τούτου χθές καθ' όλον το απόγευμα ο υπουργός κ. Λομβάρδος συνειργάσθη το πρώτον επί των μεταβολών μετά του Γεν. Γραμματέως κ. Λάππα, διακατανομήσας διαφόρους λεπτομερείας επί των σημειώσεων».

«Μέχρι του τέλους του μηνός ο κ. Λομβάρδος θα συνεργασθῇ ἐπανειλημμένως μετά του κ. Λάππα επί του καταρτισμού των μεταβολών».

(«Καιροί» 23 'Ιουλίου 1904)

Έτσι ξερά ξερά, χωρίς σχόλια, χωρίς τίποτα, και με παχεία μάλιστα στοιχεία, δημοσιεύτηκε η περίφημη είδηση. Συνειθίσαμε, βλέπετε, πιά στην άτιμία, βουτηχτήκαμε ίσα με το λαιμό σ' αυτή, και δέ μας κάνει εντύπωση. Έτσι και η πόρνη εξασκεί ελεύθερα το επάγγελμά της. Μιά και γράφτηκε στα χαρτιά της Αστυνομίας, μια κ' έβγαλε τη τσίπα από πάνω της, ποιόν έχει ανάγκη; Οι νοικοκυράδες ως μη την καλημερήσουν. Αυτή θα τις κοιτάξῃ αδιάντροπα. Ίσως μάλιστα τις φασκελώσῃ και για την κουταμάρα τους, να στέκονται τίμιες και να μη τὸ γλεντάνε σάν κι αυτήν.

Ξετσίπωτη πόρνη κ' ἡ Ἑλληνική Πολιτεία πιά κατάντησε. Πετάνει και τὸ τελευταίον κουρέλι από πάνω της και βγαίνει θεόγυμνη στους δρόμους. Ποιόν έχει ανάγκη; Τους τίμιους ανθρώπους; Και ποὺ βρέθηκαν ἄνθρωποι τίμιοι ἐδῶ, ἀφοῦ ὅλοι τὴν βλέπουμε και τὴν καμάρωνουμε και δὲν παίρνουμε τὰ κλούβι' αὐγὰ νὰ τὴν στρώσουμε στὸ κοντό;

Νά, ἡ συναλλαγή με τὴν ἀχρεϊέστερη ἐκδήλωσή της. Ὁ Ὑπουργὸς ἐργάζεται ἐπὶ τῶν σημειώσεων και ἀπαιτήσεων τῶν βουλευτῶν. Δηλ. θὰ πετάξῃ ἄνθρώπους δυστυχισμένους στὸ δρόμο, θὰ ὑποχρεώσῃ χίλιους τόσους νὰ κάνουν ἀναγκαστικά ταξείδια, στέλνοντάς τους ἀπὸ τὴν μι' ἄκρη τῆς Ἑλλάδας στὴν ἄλλη, θὰ γονατίσῃ τὸ Δημόσιο ταμεῖο, κι ὅλες αὐτὲς τίς ἀτιμίες, γιατί τὸ ἀπαίτησι, γιατί ἔδωσε σημεῖωσι, ὁ δὲνα και ὁ τάδε βουλευτὴς.

Κι ἂν πετάξῃ τὴν βουλευτικὴ σημεῖωσι

στὰ σκουπίδια; Κι ἂν τρίψῃ τὴν ἀπαίτησι στὴ μούρη τοῦ βουλευτῆ; Ἀ, τότε ἡ Κυβέρνησι δὲ στέκεται, πέφτει στὴ στιγμὴ, και γιὰ νὰ βασταχτῇ στὰ πόδια τῆς ἡ Κυβέρνησι, πρέπει νὰ γονατίσῃ τὸ Κράτος, πρέπει νὰ κουστῇ θρήνος και ὀδυρμὸς ἀπὸ πεινασμένα γυναικόπαιδά κι ἀπὸ ἀπελπισμένους οἰκογενειάρχες.

Αὐτὸ ποὺ γίνεται με τοὺς δασκάλους κάθε Ἀυγουστο, γίνεται με κάθε ὑπάλληλος ὅλο τὸν χρόνον. Μιά βουλευτικὴ σημεῖωσι, και σύρε, παιδί μου, νὰ μπλαστρώσῃς τὴν κοιλιά σου με κεραμίδια γιὰ νὰ χορτάσῃς, κι ἂν κάνῃς κάθε εἶδους ἀτιμία γιὰ νὰ ξοικονομήσῃς τὸ ψωμί τῶν παιδιῶν σου, δὲν πειράζει. Στὴν Ψωροκώσταινα δευλεύεις, κ' ἡ Ψωροκώσταινα δὲν θέλει νάχῃ δΟΣΟΛΗΨΙΕΣ με ἀνθρώπους τίμιους. Θέλει τὰ ὄργανά της ἀτίμα, ὅπως ἀτίμη εἶναι κι αὐτὴ.

Θὰ μὰς πῆτε ἀνόητους ἀφοῦ καθόμαστε και πονοκεφαλᾶμε με πράματα ποὺ γίνονται χρόνια τώρα και ποὺ θὰ γίνονται ὅσο νὰ σβύσῃ τὸ Ρωμαϊκόν. Δίκιο ἔχετε· κουταμάρα νὰ πονοκεφαλᾷ κανένας γιὰ τέτοια. Μὰ πάλι πῶς νὰ βασταῖξῃ κανένας σὲ τέτοια ἀναποδιά, ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά νὰ πορνεύουμε τόσο ξετσίπωτα, κι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά νὰ σαλιαρίζουμε γιὰ στόλο, γιὰ στρατό, γιὰ Μακεδονία;

Δὲν πᾶμε στὸ Διάολο! Μακεδονία μὰς ἔλειπε!...Μὰς χρειάζεται, βλέπετε, κι αὐτὴ γιὰ νὰ τὴν ὀργώσουμε με σημειώσεις και με ἀπαιτήσεις βουλευτῶν και γιὰ νὰ ρήξουμε στὰ ὄργανά μας σπλάχνα τῆς ὕστερα τὸν Συνταγματικὸ μας μouxλόςπορο.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΣΟΝΕΤΤΑ ΤΟΥ ΕΡΜΟΝΑ

ΦΩΤΙΑ

Φωτιά, καλή Φωτιά! Σιμά στὸ φλογισμένο τζάκι
Ζύγωσι κι ἀναδεύοντας λιοκούτσουρα και κώνους
Ζεστάσου—και τὸ μάνισμα τῆς θρηνητῆς ἀντάρας,
Τὸ χαλασμὸ ποὺ ἀγριοδογγὰ στὰ τρίστρατα ἀφουκράσου.

Ἡ φλόγα, μάγισσα γλυκειά, χρυσὴ βασιλοπούλα,
Ζωῆς παναίωνα θεά, τί θύμησις μαζεύεις
Στὴν ἄγια σου τὴ ζεστασιά περίγυρα και πόσες
Πλέκεις σιλιὲς κι ἀνιστορᾷς γητειὲς παραμυθιένες!

Μεσ' τὸ τραγοῦδι τῆς φωτιᾶς ξυπνοῦν οἱ περασμένους
Ἀγάπες κ' εἶναι ἀντίλαλος γλυκότατος κι ἀγγίζει
Τὴν πόθῃ μας τὴν ψυχὴ. Καὶ μεσ' τὴ λαμπροσύνη

Τὴν ἀλαφρόφλογον περνοῦν ἀντιφωριὲς και ρέγγουν
Τὰ μάτια τ' ἀλγισμὸν ἄλγος, χαμογελοῦν τὰ χεῖλια
Ποῦ 'ταν κροντήρια ἀστέρεα παμάκαρης ἀγάπης.

ΕΛΛΑΔΑ

Πέρα στους λιόλαμπρους γιालούς, στὰ κλέστικα βουμάνια,
Ὅπου εἶναι πεύκο και μυρτιά και διάσελα γεράνια
Κι ὅπου τὰ πελαγόδρομα καράβια ἀγαλογέρουν,
Στὸ χῶμα ποὺ εἶναι ἀγάλματα σπαρμένα και βηματίζα,

Ἀγέραςτῃ σόθῃ ψυχῇ. Καὶ κεῖ σιγανειμένῃ,
Σὰν καλὸ σῶμα ἄλαφρὸ ποῦ σ' ὦρια δυσσοῦνια
Σταλᾷ με χρυσωθωριές, βασίλισσα εἶναι ἄκωια
Ἡ Δόξα. Μεσ' τὰ μάτια τῆς ἔχουν αἰῶνες μάσει

Φωτιά και γλύκα ἀλάλητῃ. Τὴν εἶδα κι ὅλο νοιώθω
Τὸ θάμπωμα και νοσταλγῶ ξανάττασι και βάλω.
Εἶναι ῥυθμὸς ἀπάρθενος ποὺ τὴ ζωὴ προσμένει.

Θεὸς μου δὲν πεθάνατε! Ἀνάλαφρο εἶν' τὸ χῶμα
Πάνω ἀπ' τοὺς τάφους—και σκυφτὸς ἔχω στὰ δάση ἀκούσει
Ν' ἀργοσαλεύουν μεσ' τὴ γιγ' τ' ἀθάνατα κορμιά σας!

1159

Καβάλλα ὁ Γ' ἡγας Μανουὴλ στὴν Ἀντιόχεια μπαίνει
Τὴν πυργωτὴ θεοῦπολιν. Βάγια στρωμένες εἶναι
Οἱ στράτες και τὰ λούλουδα, τὰ πεύκια, τὰ μεταξία,
Παντοῦθε κράζουν τὴ γιορτὴ. Γοργὰ βαροῦν καμπάνες

Κ' οἱ σάλπιγγες χαρολαλοῦν. Παπάδες θυμιατίζουν
Και τὸν Πατριάρχην ἀκολουθοῦν χρυσόντυτοι Δεσπότες.
Λαοὺ πυκνοῦ, μυριόθωρου, τ' ἀσκήρια στρωμαγμένα
Σὰ σὲ κρινὶ παλεύουν τὸ θάμα ν' ἀντικρύσουν.

Και γιγαντένιες φοινικιές—Βαράγγοι σκουταριώτες,
Ξανθοὶ κι ἀσῆμι τ' ἄρματα, περίγυρα ξανοίγουν
Τὸ δρόμο—κ' οἱ μπαλτάδες τοὺς σὺν ἤλιοι ἀποθαμπώνουν.

Διαβάνει τώρα ὁ Κομνηνὸς μαλαματένιος. Γόρω
Τρέχουν ἀρχόντοι τὰ λουριά βαστώντας τοῦ φαριῶ τοῦ
Κι ὁ Φράγκος γέρνει βασιλιάς τὴν ἄγια του Κορώνη.

ΟΙ ΔΥΟ ΖΥΓΟΙ

—Ἀπὸ τὸν «Κίμ»—

Ἡ Κεδαρνάθ και Βαδρινάθ, ζυγοί, κορφές τοῦ Κόσμου,
Τῆς σιγαλιᾶς τῆς ἁβανθῆς Δεσπότες και γειτόνοι
Ἀστερισμῶν ἀτάλευτων, ὧ γίγαντες αἰῶνες,
Τῆς ἀνιστόρητῆς ζωῆς πρωτόγονοι μαρτύροι,

Εἶναι ἡ λαλιὰ σας μυστικὴ και μεγαλοφροσύνη
Θρήσκα σταλάζει στὴν ψυχῇ. Πάνω ἀπ' τὰ μαῦρα δάση,
Πάνω ἀπ' τῆς βράχινος ἐρμιᾶς τ' ἀγριόθωρο τὸ χάος,
Τὰ χιόνια σας λαμποκοποῦν. Ποτὲ στὴν παγωνιά τους

Καλοκαιριὰ δὲ σίμωσε, μ' ἀπὸ τῆς ἄσπρης οὐγίας
Τὸ γῦρο θρέφονται πυκνὰ τῶν κάμπων τὰ ποτάμια
Και τῶν πλαγιῶν ἡ χλωροσιὰ. Καὶ κεῖ 'ναι μοναστήρι:

Σὲ φρούδι ράχης ἡ κοραφλὴ—κ' ἔτσι σκυμένο πάνω
Ἀπὸ γκρεμοὺς πανύψηλους τ' ἀσκηταριὸ θεωρεῖται
Σὰν πὰ στοῦ Κόσμου τὴ σκεπὴ χελιδνοφωλίττα.

ΕΡΜΟΝΑΣ